

РЕШЕНИЕ

№ 41413

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10510** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. С., [дата на раждане], гражданка на Република С., Л. [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Г., срещу Отказ с рег. № 244р-24941 от 09.09.2025 г. на заместник директора на ОДМВР Б. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателката счита, че са изпълнени изискванията на чл.24, ал.1, т.7 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България като родител на малолетно дете – български гражданин и поради сключен брак с български гражданин. Посочва, че в продължение на 6 години е получавала разрешение за продължително пребиваване в страната ни на същото основание и пред административния орган са представени всички изискуеми документи за получаване на такова. Визира допуснати съществени процесуални нарушения поради неизползването на всички процедурни способности за осъществяване на контакт с нея, вкл. при посещенията ѝ на 13.08, 18.08 и 03.09.2025 г. в група „Миграция“ на ОДМВР Б. за проверка движението на подадените документи. Навежда доводи за накръняване на основни нейни права по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, като отказът представлява непропорционална намеса по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ, вр. чл.6 от АПК. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на разности.

Ответникът заместник директор на ОДМВР Б. оспорва жалбата в придружителното писмо за

изпращане на административната преписка в съда. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателката С. В. (S. V.), [дата на раждане], гражданка на Република С., притежаваща национален паспорт №[ЕИК], валиден до 17.07.2030 г., Л. [ЕГН], продължително пребиваващ чужденец в Република България до 14.08.2025 г., е подала заявление №. 244000-32694 от 16.07.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ – като финансово осигурен родител на български гражданин.

Постановен е оспореният Отказ с рег. № 244р-24941 от 09.09.2025 г. на заместник директора на ОДМВР Б. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. В него административният орган не оспорва, че заявлението е подадено в група „Миграция“ при ОДМВР - Б. лично от лицето при спазване изискванията на чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 20 от ППЗЧРБ.

Органът по контрол на чужденците е констатирал в отказа си, че гражданката на Република С. е получавала разрешения за продължително пребиваване в Република България за следните периоди: от 19.10.2020 г. до 19.10.2021 г., от 27.09.2021 г. до 27.09.2022 г., от 21.09.2022 г. до 21.09.2023 г., от 17.08.2023 до 17.08.2024 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ - като съпруга на българския гражданин И. И. С., ЕГН [ЕГН], когато е била адресно регистрирана на неговия адрес в [населено място], [улица].

От 14.08.2024 г. до 14.08.2025 г. В. С. е получила право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ - като родител на български гражданин и е била адресно регистрирана на заявления в процесното административно производство адрес - [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 8.

Установено е от справка в АИС „Граничен контрол“, извършена за периода от 01.01.2024 г. до 27.08.2025 г., че чуждата гражданка има множество регистрирани пътувания през различни ГКПП на България, както и регистриран престой в страната за времето от 17.08.2025 г. до 23.08.2025 г., като последното регистрирано влизане на лицето е на 31.08.2025 г.

Според справка в АИС „Адресна регистрация на чужденци“ за периода от 01.01.2024 г. до 04.08.2025 г. С. В. има три адресни регистрации в системата, а именно: за времето от 13.10.2024 г. до 16.10.2024 г. в [населено място] - Хотел „Военни клубове и военно почивно дело“; за времето от 31.10.2024 г. до 01.11.2024 г. в [населено място] - Хотел „Военни клубове и военно почивно дело“ и за времето от 12.03.2025 г. до 19.03.2025 г. в [населено място] - Хотел „Военни клубове и военно почивно дело“.

На 30.07.2025 г. в група „Миграция“ при ОДМВР - Б. е постъпила справка рег. № Бл-31-2123 от 30.07.2025 г. от ТД „Национална сигурност“ - Б., относно придобити данни за извършено нарушение на ЗЧРБ, а именно информация, че В. С. не пребивава на заявления от нея адрес, а на друг.

Посочено е в отказа, че във връзка с осъществяване на контрол по спазване на условията и реда за пребиваване на чужденците в Република България, в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР рег. № 8121р- 2191 от 18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, на 26.08.2025 г. е извършена проверка от служител на група „Миграция“ на адреса, на който В. С. е заявила, че живее, а именно: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 8. При проверката същата не е

открита на адреса.

Според докладна записка рег. № 244р-24028 от 28.08.2025 г. достъп до жилището е предоставен не лично от домакина, а от неговия брат Д. И. М., ЕГН [ЕГН], живущ в същата сграда. От огледа на жилището е установено, че то се състои от хол, кухня, две спални и санитарен възел. Апартаментът е обзаведен и годен за живеене, с площ с основно предназначение около 35 кв. м. По данни на Д. И. М., апартаментът е под № 8. Брат му не притежава апартамент № 2 в сградата. Към момента на извършване на проверката домакинът е в чужбина. Когато е в страната, същият живее в апартамента сам, като понякога при него отсяда сръбска гражданка, на която не знае името. Не знае дали същата има лични вещи в жилището.

На 26.08.2025 г. е извършена проверка и на посочения в справката от ТДНС - Б. адрес с географски координати: 41,5704211 и 23,7438235. На място е установено лице, представило се за иконом на имота, който е предоставил достъп до него за извършване на оглед. Установено е, че имотът представлява новопостроена триетажна къща с двор. Първият етаж се състои от хол с кухненски бокс и трапезария, спалня и санитарен възел. Жилището е обзаведено и годно за живеене. В същото има лични вещи на чуждата гражданка и детски играчки. Площта с основно предназначение е около 25 кв. м. Вторият и третият етаж от къщата не са обзаведени и годни за живеене.

В снето обяснение от иконома Т. Н. Н., ЕГН [ЕГН], същият е заявил, че той извършва поддръжка на къщата, която се намира в местността „Текето“ на [населено място]. Собственичката на имота живее и работи в чужбина. На първия етаж от триетажната къща живеела сръбската гражданка В., заедно със сина си.

Проведен е разговор по телефона със собственичката на къщата, която заявила, че е предоставила собственото си жилище на сръбската гражданка, за да отсяда там с детето си и да не се налага да отсяда в хотели, докато е с него.

При така установените факти административният орган е достигнал до заключение, че по време на пребиваването си в Република България чуждата гражданка е заявила адрес, който реално не обитава. Констатирано е противоречие между установените фактически обстоятелства и наличните документи по преписката за продължаване срока на продължително пребиваване в Република България от В. С.. Изложеното е възприето като формално изпълнение на условията на чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, предвид налична декларация от собственика за предоставен адрес на пребиваване, докато при извършена проверка по местопребиваването на чуждата гражданка, както и по твърдения на собственичката на къщата в местността „Текето“, [населено място], декларираните данни от В. С. не се потвърждавали.

Доколкото декларираните данни относно адрес на пребиваване в Република България са представени с цел да се изпълнят само формално изискванията на закона, за да бъде получено разрешение за продължително пребиваване в Република България, административният орган е квалифицирал изложеното като основание по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ от ЗЧРБ (деклариране на неверни данни) да се откаже разрешение за продължително пребиваване.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на адресата на 17.09.2025 г. Жалбата срещу него от 26.09.2025 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е

издаден от компетентен орган - заместник директор на ОДМВР Б. в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 3267 от 20.09.2024 г. (л.19) на директора на ОДМВР Б., издадена на основание чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ.

Мотивите на отказа следва да се считат за допълнени с тези на справка рег. № Бл-31-2123 от 30.07.2025 г. от ТД „Национална сигурност“ – Б. и докладна записка рег. № 244р-24028 от 28.08.2025 г. на група „Миграция“ при ОДМВР Б. предвид направеното позоваване на тях и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в отказа е посочено, че чуждата гражданка не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни. Съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Противно на твърденията в жалбата, липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Независимо от изложеното, отказът е издаден при неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.4 и 5 от АПК.

Съгласно чл.24, ал.2 от ЗБРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Спорът в случая е относно наличието на „осигурено жилище“ и пребиваването на чуждата гражданка на същия адрес. Според константната съдебна практика нито в ЗЧРБ, нито в ППЗЧРБ има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. Изискването на „осигурено жилище“ по смисъла на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ налага проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл са Решение № 381 от 13.01.2016 г. по адм. д. № 8828/2015 г., VII отд. на ВАС, Решение № 3054 от 09.03.2021 г. по адм. д. № 928/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 5074 от 15.05.2025 г. по адм. д. № 10086/2024 г., III отд. на ВАС и др.

Не е спорно по делото и се установява от официален удостоверятелен документ – удостоверение за раждане на В. И. С., български гражданин, [дата на раждане], че като негова майка е вписана В. С., [дата на раждане] Изложеното удоетворява изискването на чл.24, ал.1, т.7 от ЗЧРБ апликантът да е финансов осигурен родители на български гражданин, доколкото административният орган не оспорва и в оспореният отказ е посочено, че към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 20 от ППЗЧРБ. Спорът е относно декларирането на неверни данни по смисъла на чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ във връзка с установените данни, че при една проверка на 26.08.2025 г. чуждата гражданка не е открита на декларирания от нея адрес.

Както се посочи, изискването на чл.24, ал.2 от ЗБРБ не налага чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище, а е достатъчно към момента на получаване на разрешението той да

разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. В случая, тези изисквания са спазени – чуждата гражданка има осигурено жилище, в което разполага с реална възможност да пребивава по време на престоя си в Република България, въз основа на реално сключен договор за наем с нотариална заверка на подписите от 07.07.2025 г.

При административните проверки органът е установил, че на същия деклариран адрес сръбската гражданка вече е получавала разрешение за пребиваване в периода от 14.08.2024 г. до 14.08.2025 г. Установените данни, че считано до 17.04.2024 г. същата е пребивавала в страната ни на друго правно основание - като съпруга на българския гражданин И. И. С., ЕГН [ЕГН], когато е била адресно регистрирана на неговия адрес в [населено място], [улица], а след това – пребивава на основание чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ - като родител на български гражданин, са в подкрепа на показанията на разпитания по делото свидетел, които съдят кредитира като съответни на писмените доказателства.

Свидетелят по делото Велик И. М., който е домакинът, предоставил адреса за пребиваване на чуждата гражданка, считано от 14.08.2024 г., установява, че я познава от м. август 2024 г., от когато същата е в процес на развод със съпруга си – български гражданин. Причината за предоставяне на нов адрес за пребиваване била, че съпругът изгонил чуждата гражданка. Тези данни съответстват на установените от административния орган данни относно правното основание, на което В. С. е получавала разрешение за продължително пребиваване в страната ни – преди и след 14.08.2024 г. Според свидетеля, сръбската гражданка си обзавела стая на същия адрес, където пребивавала, когато била в България. Житейски логични са обясненията на свидетеля, че съпругът на жалбоподателката, който е граничен полицаи и с когото са в процес на развод, е пускал жалби срещу нея в МВР – Г. Д.. В подкрепа на тези показания е Справка рег. № Бл-31-2123 от 30.07.2025 г. на ТД „Национална сигурност – Б.“ – ДАНС, според която при кандидатстване за продължаване на статута си на пребиваване в България, в нарушение на чл.28, ал.3 от ЗЧРБ, В. С. е уговорила пребиваващата в Германия българска гражданка Е. И. С. да отсяда в нейната отскоро построена къща в покрайнините на [населено място]. Изнесените в справката данни, освен, че не съответстват в пълнота на данните от обективната действителност относно отношенията между съпрузите и реалните причини за напускане на адреса в [населено място], [улица], са направени и при неправилно приложение на закона, доколкото неправилно сочат нарушение на чл.28, ал.3 от ЗЧРБ от страна на С.. Същата разпоредба урежда задължения за физическото или юридическо лице, предоставило краткосрочно подслон на чужденец, но не и за самия чужденец, поради което неправилно е посочена като нарушена от сръбската гражданка.

Установява се от докладна записка рег. № 244р-24028 от 28.08.2025 г. на група „Миграция“ при ОДМВР Б., че при проверката е проведен разговор с Е. И. С., първа братовчедка на И. И. С., която заявила, че е предоставила жилището си, за да не отсяда В. по хотели, докато е с детето си в България. Тези данни отново се подкрепят от проверките в хода на административното производство, при които е установено, че за периода от 01.01.2024 г. до 04.08.2025 г. В. С. има три адресни регистрации, всички от които са в [населено място] - Хотел „Военни клубове и военно почивно дело“.

Според С., докато била в България, няколко пъти В. С. отсядала на адреса в [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 8, но тъй като същият се ползвал и от неговия собственик, *бащата на детето не е дал съгласие то да обитава този апартамент заедно с майка си.* В идентичен смисъл са показанията на св. Велик М. – В. живеела при обща приятелка в[жк], [населено място], за да не създава проблеми на домакиня си. Освен, че представените от С. данни, които съдят възприема съгласно чл.171, ал.1 от

АПК, и тези на св. Велик М. са житейски логични, следва да се отбележи, че същите съответстват на информацията, събрана при административните проверки, за които е изготвена докладна записка рег. № 244р-24028 от 28.08.2025 г. на група „Миграция“ при ОДМВР Б.. Според документа, на 26.08.2025 г., на място на адреса е заварен брат на домакина – Д. И. М., ЕГН [ЕГН], който заявил, че в апартамента на същия адрес живее брат му и *понякога при него отсяда сръбска гражданка*.

Според съда е дължим извод, че още в хода на административното производство съвкупната преценка на установените факти и обстоятелства е навеждала на несъмнен и категоричен извод за изпълнение на предпоставките по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, а именно чуждата гражданка има „осигурено жилище“, което има реална възможност и годно правно основание да обитава по смисъла на цитираната съдебна практика. Пред съда в подкрепа на този извод са показанията на разпитания свидетел Велик И. М., които съдът кредитира като житейски логични и съответни на писмените доказателства от административната преписка. Необосновано и при неправилно приложение на закона административният орган е дал вяра на данните по Справка рег. № Бл-31-2123 от 30.07.2025 г. на ТД „Национална сигурност – Б.“ – ДАНС за нарушение на чл.28, ал.3 от ЗЧРБ от страна на С., каквото тя не може да извърши. В допълнение, административният орган е разполагал с данни, че към момента на проверката на **26.08.2025 г.** сръбската гражданка не се намира в България. Ето защо, събраните данни, че на една единствена дата през лятото, на която лицето не пребивава в България, е направена проверка на деклариран адрес и лицето не е установено на него, не навежда на основание по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ, респ. не представлява предоставяне на „неверни данни“.

Фактът, че е установено пребиваване на апликанта на друг адрес, също не навежда на основание по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ, както неправилно е прието в оспорения отказ. В хода на административното производство е станало ясно, че предвид влошените отношения между съпрузите, датиращи от лятото на 2024 г., В. С. не може да получи разрешение за пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, респ. на адреса на съпруга си, а такова по чл.24, ал.1, т.7 от ЗЧРБ, но на друг адрес, тъй като (според показанията на свидетеля, които са житейски логични и съответстват на данните на С.), сръбската гражданка била изгонена от семейното жилище от съпруга си. Последният, пак според С., не е бил съгласен общото дете да пребивава на новопосочения пред органите за контрол на чужденците адрес, което обяснява показанията на Т. Н. Н.. Независимо от последните обаче, които също са логични предвид житейски усложнените отношения между съпрузите, същите не навеждат на извод за изпълнение на предпоставките по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Напротив, сръбската гражданка има осигурено жилище, на което пребивава. Последното обстоятелство е потвърдено от Д. И. М. според докладна записка рег. № 244р-24028 от 28.08.2025 г. на група „Миграция“ при ОДМВР Б. - в апартамента живее брат му Велик М. и *понякога при него отсяда сръбска гражданка*. Както се посочи, изискването на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ не налага чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. По изложените съображения съдът не споделя тезата на административния орган, че при подаване на заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България заявителката е предоставила неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“. Съобразно общото разпределение на

доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

По силата на чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). Жалбоподателката има качество на член на семейството на гражданин на Европейския съюз, като майка на малолетния В. И. С.. Оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България несъразмерно, в нарушение на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ и чл.6, ал.2 от АПК засяга основно право на чуждата гражданка на личен и семеен живот, както и правата и интересите на детето да поддържа контакти и с двамата си родители, поради което съдът намира, че издаването му представлява превратно упражняване на власт в нарушение на чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспорения акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса. Същата не е представила доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което разноски за такова не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. С., [дата на раждане] , гражданка на Република С., Л. [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Г., Отказ с рег. № 244р-24941 от 09.09.2025 г. на заместник директора на ОДМВР Б. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление №. 244000-32694 от 16.07.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.7 от ЗЧРБ на В. С., [дата на раждане] , гражданка на Република С., Л. [ЕГН].

ОСЪЖДА ОДМВР Б., [населено място], [улица], да заплати на В. С., [дата на раждане] , гражданка на Република С., Л. [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. М. Г., на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 10.00 (десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: